Kristiina Ruusunen

Etsin iloa ja ihmetyksen aiheita

Etsin iloa ja ihmetyksen aiheita

© Kristiina Ruusunen ja KrisCo Team Julkaisut

Kirjoittaja Kristiina Ruusunen
Kuvat Kristiina Ruusunen

Taitto KrisCo Team Julkaisut
Julkaisija KrisCo Team Julkaisut
Kansi Kristiina Ruusunen

ISBN 978-952-68205-0-7

Valmistaja Book on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa 2014

Lukijalle

Opin lukemaan vasta kansakoulun toisen luokan keväällä. Olin ehtinyt täyttää 8 vuotta. Hahmotin kyllä yksittäiset sanat, mutta niin hitaasti tai väärin, etteivät ne muodostaneet päässäni yhtään ymmärrettävää lausetta.

Lukeminen oli suurta painajaista. Kun koulussa äidinkielen tunneilla piti lukea lauseita vuoronperään ääneen, en koskaan pystynyt seuraamaan mitä muut lukivat. Minulta meni suurin osa ajasta siihen, että laskin mikä kohta tulee minulle luettavaksi. Tankkasin kohtaa mielessäni niin kauan, että osasin sen ulkoa ja pystyin ”lukemaan” tekstin vuorollani virheettömästi takeltelematta. Lukuläksyt opettelin kotona aina ulkoa siltä varalta, että joutuisin lukemaan niitä ääneen luokan edessä. Vaikka olin huono oppimaan asioita ulkoa, lukuläksyjä tankkasin illat pitkät niin kauan, että olisin voinut ”lukea” ne luokan edessä vaikka ilman kirjaa. Koska lukeminen oli vaikeata, niin oli myös kirjoittaminen. Kirjoitusvihkon sivut kuluivat kirjaimellisesti puhki kun jouduin korjaamaan kirjoitusvirheitä kymmeniä kertoja. Häpesin suttuisia vihkojani ja surin sitä, ettei vihkoillani ollut koskaan mitään mahdollisuutta päästä esillä koulun kevätnäyttelyyn.

Kuusikymmentäluvun lopussa ei puhuttu luki-häiriöstä ja siihen liittyvistä oppimisvaikeuksista. Silloin kaltaiseni puutteellisen luku- ja kirjoitustaidoin omaava oppilas oli joko tyhmä tai laiska. Sitä en tiedä, kumpaan ryhmään minä opettajan mielestä kuuluin, mutta opettajan sanat ”iso tyttö, eikä osaa vieläkään lukea” ovat syöpyneet ikuisiksi ajoiksi mieleeni.

Todennäköisesti luki-häiriö on vaikuttanut myös kaikkeen muuhun oppimiseen. Etenkin kielten oppiminen on ollut vaikeaa. Kielissä sanavarastoni on jäänyt huonoksi ja sanojen oikein kirjoittaminen on edelleen miltei mahdotonta. Ja koska minun on ollut lukiessa hankala hahmottaa yksityiskohtia, yleissivistyksessänikin on isoja aukkoja.

Siitä huolimatta, että lukeminen ja kirjoittaminen ovat minulle olleet vaikeita, olen aina rakastanut kirjoittamista ja tarinoiden kertomista ja kuuntelemista. Jotta lukemiseen ja kirjoittamiseen ei menisi iäisyyttä, olen kehittänyt mo-

nenlaisia konsteja kompensoidakseni puutteellisia taitojani. Lukiessani muun muassa, en koskaan lue yksittäisiä sanoja vaan muodostan mielessäni sanoista ketjun. Ketjusta otan kiinni sisällön kannalta tärkeimmät sanat. En koskaan pystyisi toistamaan täsmälleen sitä, mitä olen juuri lukenut, enkä siihen liittyviä yksityiskohtia mutta viestin ymmärrän ja sen pystyn painamaan helpostikin mieleen. Tapani kirjoittaa on myös omanlaisensa. En koskaan aloita tekstin kirjoittamista koneelle ennen kuin olen muodostanut koko jutun päässäni. Hion tekstin ajatuksissani viimeiseen pisteeseen saakka. Näin säästän kirjoitusvaiheessa paljon aikaa, kun voin keskittyä pelkästään tekstin oikeinkirjoitukseen sen sijaan, että samaan aikaan pohtisin sisältöä tai miten asian ilmaisen. Ajatuksissa kirjoittaessa ei tule kirjoitusvirheitä, mutta aiheuttaa sen, ettei minulla voi koskaan olla yhtä aikaa useampia tekstejä työn alla. Joudun aina työstämään työn alla olevan tekstin alta pois ennen kuin voin aloittaa uutta. Välillä tämä on rasittavaa ja ahdistavaakin.

Minulla oli pitkään käsitys, että minun ”juttuni” ovat vain humoristiset ja sarkastiset tekstit. Salaa kuitenkin kirjoittelin itselleni myös runoja. Huomasin, että runoja kirjoittaessani saatoin saavuttaa melkein täydellisen *tietoisen läsnäolon tilan* ja ne auttoivat minut pois erilaisista ”jumitilanteista”.

Vaikka mielelläni annan muille luettavaksi tarinoitani ja tekstejäni, minun on aina ollut vaikeaa näyttää runojani muille. Pelkään, että ne paljastavat minusta jotain hyvin henkilökohtaista, sellaista mitä en halua muiden minusta tietävän, jotain heikkoutta tai herkkyyttä. Tämän runokirjan kokoaminen on vaatinut minulta paljon rohkeutta ja kasvamista. Se on kuitenkin auttanut minua hyväksymään itsessäni myös sellaisia piirteitä joiden olemassa olosta en ole aikaisemmin ollut tietoinen. Olen riemukseni löytänyt itsestäni *turvallisuushakuisen erityisherkän ihmisen* ja *patologisen introvertin*. Näiden piirteiden löytäminen on selittänyt paljon sellaisia asioita joita olen itsessäni aina hämmästellyt ja ehkä hävennytkin. Olkoon nekin nyt minulle omalla tavallaan voimavarana niin kuin on ollut luki-häiriö kaikkine haasteineen. Ilman näitä vajavaisuuksia, omituisuuksia, ominaisuuksia ja niiden tuomia yllättäviä voimavaroja olisin ihan joku muu kuin se joka nyt olen.

Tämän ensimmäisen kirjaprojektini loppuun saaminen on vienyt paljon aikaa, mutta on ollut minulle itselleni tärkeää. Se on tuottanut minulle suurta iloa ja onnistumisen tunteita. Koska itse olen saanut tästä projektista paljon toivon, että lukiessaan tätä kirjaa joku toinenkin antaisi runoilleni oman merkityksensä ja tulkintansa. Toivon, että nämä vaatimattomat runot viihdyttäisivät, lohduttaisivat, ilahduttaisivat, voimaannuttaisivat. Antaisivat toivoa ja rohkeutta siihen, että me kaikki pystymme siihen mitä oikeasti haluamme. Kukin meistä omalla tavallaan.

Tähän kootut runot ja valokuvat ovat syntyneet eri tilanteissa vuosina 2007 – 2012

Vantaalla 10.10.2014

Kristiina Ruusunen

Sisällysluettelo

ODOTAN 9
AJATUS 11
JÄÄTELÖKESÄ 13
KOIRAN UNI 15
VANHA KONNA 17
TANKA 18
HAIKUJA 19
JÄRVELLÄ 21
JOS OLISI EDES YKSI 23
KIIRE 25
KUN LAKKAA MUISTAMASTA 27
TANSSI 29
TEIN LAULUN SINULLE 31
EN PYYDÄ SINULTA MUUTA 33
KUN OLIN PIENI 35
JOULUNA 37
LAPSUUDEN KESÄ 39
PIENI LAPSI 41
MINNE MENET LAPSENI 43
KOTIPIHA 45
SINÄ NUORI MIES 47
MINÄ OLEN 49
UUSI PÄIVÄ 51
KENEN ON VASTUU 53
ELÄMÄ KESKENERÄINEN 55
KADOTETUT UNET 57
MITEN MINÄ HALUANKAAN 59
SYKSY 61
MINÄ OLEN SINUSTA RIIPPUVAINEN 65
RAKASTAA 67

MINUN MIEHENI 69
AVAAMATTOMAT OVET 71
AIVOMYRSKY 73
JÄI KESKEN TYÖ TEKIJÄN 75
EN SURE MENNYTTÄ AIKAA 77
VALTA VALLITA 79
ARKKIENKELI ZADIKIEL 81
UNIKIRJA 83
MENNEISYYS JA TULEVAISUUS 85
TÄNÄÄN 87
LEVOLLINEN MIELI 89
ETSIN ILOA JA IHMETYKSEN AIHEITA 91
LEMPEYS 93
RUKOUS 97

ODOTAN

Istun taloni portailla
ja odotan.

Odotan aamukasteen tuoksua,
auringon ensimmäistä sädettä,
lintua tekemään pesäänsä.

Minä täytän tänään viisikymmentä ja
vihaan odottamista.

Mutta tänään minä jaksan odottaa.

Odotan nousevaa päivää.
Iltaruskoa värjäämään talon rappuset
riemunkirjavilla väreillä.

Etsin iloa ja ihmetyksen aiheita jokaisesta hetkestä. Juhlin elämän ohikiitäviä hetkiä ja kiitän niistä omalla tavallani.

Tämän ensimmäisen kirjan työstäminen on vaatinut minulta paitsi vuosia, niin myös rohkeutta. Omien runojen julkituominen tuntuu kuin lähettäisi lapsensa maailmalle. Osaahan ne nyt varmasti elää omaa elämäänsä ilman minua? Eihän kukaan kohtele niitä epäoikeudenmukaisesti tai kaltoin? Osaahan ne varmasti käyttäytyä? Ja sittenkin. Lähetän.
Olen itse saanut paljon tästä kirjaprojektista siksi toivon, että nämä runot viihdyttäisivät, lohduttaisivat, voimauttaisivat jotakuta toistakin. Antaisivat toivoa ja rohkeutta siihen, että me kaikki pystymme siihen mitä oikeasti haluamme. Kukin meistä omalla tavallaan. Kaikki voimavarat on meissä jokaisessa olemassa.

Kristiina Ruususen vuosien mittaan ottamat valokuvat ja niihin liittyvät runot ovat oiva esimerkki valokuvien voimasta, siitä miten elämän tuokiokuvat muuttuvat voimavaraksi ja herättävät ihmisessä käsittämättömän luovuuden. Kun kuva runoksi muuttuu…

9 789526 820507